

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

18. Pater tuus, qui videt in ascondito, reddet tibi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

17. *Tu quum ieiunas, unge caput tuum,
& faciem laua.*

Ieiunium
Caluino
victus mo-
deratus.

Ieiunium hoc loco à Christo ab hypocrisi reuocatum, mirabili metamorphosi, ad victus moderationem à lautitiis & deliciis reuocatum transfert. Caluinus. Sic enim in hæc verba scribit. *Non iubet Christus simulare lautitias, nec indulget deliciis in unguentis & vestitu, sed simpliciter nos hortatur ad tenendam moderationem, in qua nihil sit vel nouum vel affectatum; ac si diceret ita ieiunijs vacandum esse, ut in consueta vita ratione nihil mutemus.* Hæc ille. Ieiunium definit, victum moderatum & consuetam vitæ rationem tenere, nihil in ea mutando. Quod autem iubet Christus, *faciem ungere, & caput lauare*, hoc nec ad victum nec ad vestitum pertinet, ut somniat Caluinus, sed tantum ad externum corporis cultum, in quo nihil mutare nos Christus vult. Ieiunium autem si nihil nisi moderationem victus significat, ut Caluinus cæterisque hodie hæretici volunt, ergo Apostoli & discipuli Christi moderationem victus non tenebant, quia Christum sequentes *non ieiunabant sicut discipuli Ioannis* frequentes. Ergo & Paulus quum inter cæteras tribulationes & exercitia dicit, *In ieiunijs multis*, intelligendum est dixisse: Multoties moderatum victum tenui, aliàs verò & frequentius in lautitiis & deliciis vitæ egi. Ergo Prophetæ & Doctores illi Antiocheni, qui ieiunantes & orantes imposuerunt manus Paulo & Barnabæ, intelligendi sunt tunc quidem moderationem victus tenuisse, & de consueta vitæ ratione nihil mutasse, aliàs verò lautitiis & deliciis ac genio indulgisse. Sed nihil est Caluina-na doctrina aut absurdius aut impudentius. Vide plura in Prompt. Catholici parte Quadragesimali, in feria 4. Cinerum.

Luc. 5.

2. Cor. II.

Act. 13.

18. *Pater tuus qui videt in abscondito, reddet tibi.*

Ieiunium
opus Deo
gratum.

Hæc etiam Christi verba arrodit Caluinus. Sic enim scribit. *Quod ieiunijs mercedem à Deo promittit Christus, impropria locutio est, ut supra de precibus dictum est. Ieiunium enim per se opus medium est, non autem ex eorum genere quæ Deus requirit & probat, ut sunt eleemosyna.* Hæc ille. Scilicet quæ hæreticorum placitis in Scriptura repugnant, improprie dicuntur. Sed quum Christus eisdem verbis ieiunio mercedem promittat, quibus antea precibus promiserat; manifestum est non minus proprie hoc loco Christum loquutum esse quam

quàm in alio loquutus fuerat; & ieiunium inter opera pietatis quæ probat, & à nobis requirit, nõ minus posuisse quàm preces & eleemosynam. Quum Christus dixit de suis discipulis, *Quando sponsus auferetur, tunc ieiunabunt*, nõane aperte docet ieiunium à se probari atque requiri, adeoque in genere iuberi? Est quidem ieiunium per se medium opus nisi ad honestum aliquem finem referatur. Sed inter alios fines vnus hic est, quem Calvinus hoc loco prætermittit, vt in Dei cultum acque obsequium assumatur. Diseretè enim testatur Scriptura Deum ieiunio coli. De Anna prophetissa quæ Christum paruulum in templo confitebatur, dicit Lucas. *Non discedebat de templo ieiunijs ac obsecrationibus seruiens Deo die ac nocte.* Vtitur verbo *ἀσπύβοας*, quod propriè significat cultum soli Deo debitum. Vide Prompt. Cath. Dom. infra Oct. Natiu. Domini, text. 2. Tenenda interea Christi doctrina manifestas ieiunij à Deo mercedem reddi, ideoque opus esse mercede dignum & Deo gratum; nec impropiè Christum loqui, sed loquendi formulas optimè tenuisse: impium verò esse Calvinum, qui Christum impropiè loqui docere præsumit.

Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit.

Indulget hoc loco Calvinus stomacho suo, & Catholicam doctrinam taxandi libidini. *Quod (inquit) hinc colligunt Papista pollere ratione & prudentia homines, vt libera sit illis boni & mali electio, frivolum est.* Equidem qui vnquam Catholici ex his verbis hoc collegerint, necdum inuenire potui. Sed esto: fuerint tales qui ad id quod rectissimæ fidei erat, hanc Scripturam tamen minus aptè accommodauerint, sicuti doctissimos Patres facere solere supra annotauimus. Quare frivolum erit? Neque enim Christus (ait Calvinus) *qua facultate præditi sumus hoc loco differit, sed quo modo nos ambulare deceat, vt scilicet in certum aliquem scopum simus intenti.* Atqui quum hoc ipsum ambulare vt deceat, & in certum scopum actiones suas dirigere, facultatè huiusmodi necessariò præsupponat ac requirat, qua liberè & cum electione id fiat (nisi etiam bruta quæ electione carent, aut ambulare vt deceat, aut in certum aliquem scopum suas actiones dirigere, cõtra omnem humanam ac diuinam sapietiam dicere velit Calvinus) profectò Christus, qui effectum hic docuit, causam quoque huius effectus, fontem & originem designasse negari non debet. Imò addit Calvinus. *Humana vita cursum ideo tenebrosam esse docet Christus, quia nemo sibi rectum finem proponat, sed omnes sibi ad malum cupidè sectandum indulgeant.* Si omnes

ita facere, & neminem sibi rectum finem proponere Christus docet, quare duo membra Christus posuit, vnum eorum quorum oculus simplex & totum corpus lucidum erat, alterum eorum quorum oculus malus seu vitiosus, & totum corpus tenebrosum? An non Christo disertè contradicit Calvinus, qui non nisi vnum membrum agnoscit, non nisi totum corpus tenebrosum, & nullum corpus lucidum, quia omnis oculus malus & nullus simplex est? Sic videlicet Christi doctrinam Calvinus exponit, vt Christo manifestè contradicat, vt vnam doctrinam Christi partem de oculo simplici & toto corpore lucido, falsi arguat.

Calvinus
Christo
contradi-
cit.

Subiungit adhuc Calvinus. *Fateor quidē natura ingenitam esse hominibus rationem qua discernant inter vitia & virtutes: sed ita peccato vitiatam esse dico, vt ad singulos passus deficiat. Inreera non sequitur quin tenebras sibi sponte accersant homines.* Hæc ille. Atterum si sic peccato vitiatam est ratio, vt

Ratio hu-
mana in
singulis nō
peccat.

ad singulos passus deficiat, quare Christus sub conditione ponit, *Si oculus tuus malus est,* & non potius definitè ac generaliter affirmat *Quia oculus tuus malus est,* vel, *Quia oculi omnium hominum mali sunt?* Sic enim generalis illa humana naturæ vitiatio quam Calvinus ponit, ex huiusmodi propositionibus aliquo modo consequi posse videretur. Nunc autem Christus sub conditione loquens satis innuit nec omnium oculos malos ac corpora tenebrosa esse, nec quorum tales oculi sunt necessariò, sic esse, sed cōtingenter liberaq; cuiusque electione. Quod magis confirmatur ex eo quod Lucas cap. 11. Christū adiecisse cōmemorat. *Vide ergo ne lumen quod in te est, tenebrae sint.* Perspicuè enim docet, in hominum potestate esse, vt rationis ingenitæ lumen à peccati tenebris coërceant. Quod autem Calvinus humanæ rationi hoc tantum tribuit vt discernat inter vitia & virtutes, & arbitrandi libertatē habeat, sponteq; feratur in id quod discernit faciendum; nihil adhuc amplius hominibus tribuit quàm brutis, quæ & discernunt paruulos suos ab alienis, nota ac domestica ab extraneis dominos suos, habi acula sua, denique pascua bona à malis, sponteq; circa hæc omnia nō coactè feruntur. Naturæ autem per peccatū corruptio quod peccandi libertatē non auferat, vide prolixè disputatū in opere nostro de Iustificatione lib. 2.

24. Nemo potest duobus Dominis seruire.

PESTilentem doctrinam & Christi verbis aduersa fronte contrariam tradit hoc loco Calvinus, vt peccandi necessitatem

fiat
Sequ
nec
neces
dient
Cal
sibi
nunq
hant
sub h
uiunt
nis se
Dom
Ait f
quia
vitia
ideo
sto a
iecto
tem &
seru
uiunt
ac fid
legi D
tota
autem
est, m
per
carne
nem
seru
& ser
super
Qui
carni
oper
bunt
vos
cati
Calu
dum
seruo